

*Mən Böyük Şəhərdə yaşayıram.
Səkkiz ildir ki, şəhərimiz qaranlığa
qərə olub.*

*Böyük Ata şəhərin ağası olandan
yavaş-yavaş Gürəşin üzünü örtməyə^{başladı,} gecələr işq, şam yandırmağı
yasaq elədi. Hər yerdə qaranlığın
təydanı, işığın ziyanları haqqında
danışmağa başlıdlar. Qaranlıq sakit
kəşdir, işq qıcıqlandır. Qaranlıq mə-*

hərin parklarına düşüb gəzişə də bili-
rəldi. Hərden Böyük Şəhərin sabitliyini
pozanlar da təpildirdi. Bir də görürdün
ki, kiminse pəncəresində işq gelir.
Qaranlığa qərə olmuş Böyük Şəhərin
ən balaca pəncəresində yanın işq
belə, bəs edirdi ki, sakitlik pozulsun.
Bir dəfə kimse hardansa təpib təmir
etdiyi köhnə fanarı yandıraraq, pən-
cəresindən dörd tərəfə işq salmağa
başladı. Biz şəhərin digər başında ya-
şasaq belə, qaranlığı doğrayan işq
dillimini görə bilmisdik. Təxminən bir

əllimlər şifahi danışır, uşaqlara sadə
şeyləri öyrədirdilər. Arvadım tez-tez
deyinirdi ki, kitabları atmaq lazımdır,
yer tutur, toz salır. Mən də hansısa na-
məlum səbəbənd hər dəfə bir behanə
ile təxire salırdım. Bu gün onların ha-
misini olmasa da, böyük bir hissəsinə
atmaq üçün qaranlıqda kitabları sa-
çırıck etməyə başladım. Bu qalın ki-

Böyük Atanın nağılı

*dənidir, etikdir, işq fəş edir, rüsvayçı-
dır. Qaranlıq hamını, hər şeyi bəra-
berləşdirir, ədalətlidir, işq fərqli və çə-
qınlıq yaradır. Əslində bütün rənglər
yalındır, onlan işq yansıdır, olan-qə-
lan bir qara vardır. Gürəş örtününca,
artıq gündüzlər də qaranlıq oldu. Ge-
cələr evlərə, yollarda, iş yerlərində
işq yandırmağa qoymadılar. Şəhər
sakinləri Böyük Atanın canına durma-
dan dua edirdilər. Daha qapılanna
işq pulu qəbzi gəlmirdi. İşq yox idı
deyə, həyat xeyli sadələşmişdi. Internet,
bilgisayar, sosial şəbəkələr, şə-
həri kirlədən zavodlar avtomobilərlər
yox idı. İşq saçdığına görə smart mo-
bil telefonlarda satılmırdı. Hami sadə,
ekransız, ucuz mobil telefonlardan is-
tifadə edirdi. Əvvəller öyrəşmək çatın
idi. Qaranlıqda yaşamaq, İsləmək
asan deyildi. Hər zaman olduğu kimi,
yenə də böyük yenilikləri mənimsemək
zaman tələb etdi. Amma öyrəş-
dik. Gözlerimiz indi qaranlıqda daha
aydın seçilir. Son illərdə doğulan uşaq-
lar üçün ise daha rahatdır. Onlar heç
vaxt Gürəş, işqi görməyiblər. Onun
nece bir şey olduğunu bilmirlər. Qa-
ranlıq onlara ele doğmadır ki, işq on-
lar üçün uzaq, naməlüm, yad və hətta
deyərdim ki, düşmən ünsürdü. Hə,
artıq məktəblərdə də onlara belə öyre-
dirir. İşq- düşməndir, onu bizi sev-
məyən, Böyük Şəhərimizdə daxili sa-
bitliyi pozmaq istəyən qüvvələr yara-
dılalar. Kim harda işq görse, mütləq
Böyük Atanın Əsgərhanasına xəbər
verməliydi. Gecələr aydın səmada Ay
doğan günlərdə heç kim küçələrə çıx-
mamıştı. Öncədən Böyük Atanın
hava ölçənləri evlərə, şəhərin küçələ-
rindəki keçmiş işq direklerinə quraş-
dırılmış radiolarla xəbərdarlıq edirdi-
lər. Qara buludların göy üzünü örtdüyü
gülər sakinlər üçün bayram olurdu.
Kim istəsə eyvanlara çıxa, hətta şe-*

nece dədiqə sonra o işq söndü. Sə-
hərisi radioda dedilər ki, həmin adam
xarici qüvvələrdən buna görə çoxlu
pul alıbmış. Təxminən bir həftə radio-
da qızığın müzakirələr getdi. Alımlar,
şairlər, siyasetçilər belə xarici təsirlə-
rin qarşısını almağın yollarından da-
nışdılar, qaydaların daha da sərtləşdi-
rilməsini təklif etdilər. Adamın bütün
qohumları bir-bir radioya çıxaraq, on-
dan imtiyət etdiklərini, belə bir adamın
bizim qaranlıq şəhərimizə işqli ləke
oldığını bildirdilər. Boynuma alıram
ki, hərən mən də köhnə vaxtlar üçün
darıxıram. Yaşlılıqca, gözlərim qa-
ranlıqda daha zeif seçməyə başlayıb.
Əvvəl əşyaların yerini yaddaşımıda
saxlamağa çalışırdım ki, yeriyəndə
ilişməyim. Fəqət yaddaşım da korşa-
lib. Tez-tez nəyin harda olduğunu
unuduram. Fikirlərimi arvadımla belə
bölüşmürəm. Onu da zərərlə, qorxulu
düşüncələrimə şərık elemək istəm-
ərim. İçime şeytan girib. Tez-tez sa-
ğalmağım üçün dualar edirəm. Mü-
qəddəs kitabımızda da yazılıb ki, qa-
ranlıqda edilən dualar dəha tez hasil
olur. Fəqət nə sirdirse, işqli fikirlər içi-
mi gəmirməkdən el çəkmir. Son vaxt-
lar buna görə özümü xeyli tənha hiss
etməyə başlamışam. Hansısa kitabda
oxumusdum ki, insanlar öləndə onla-
rin gözüne işq görünümüş. Yəqin
mən də ölüəm. Öləm, canım dince-
lər. Əbedi qaranlıqa qərə olmaq hər
bir şəhər sakini kimi mənim də böyük
arzumdur. Amma doğrudanmı bu, ya-
xınlaşan ölümün əlamətidir? Bəlkə
ağlımı itirirəm? Bu gün köhnə kitabla-
rının arasında eşələnirdim. Artıq işq
olmadığına görə kitab oxumaq da
köhnəlik sayılırdı. Həm də nece oxu-
yacaqd? Hətta məktəblərdə belə
uşaqlara dərslik verilmirdi, yalnız mü-



tab hansıdır belə? "Səfillər", yoxsa
"Hərb və sülh"? Bəlkə "Anna Karenina"? Birdən əlim qutuda soyuq bir şe-
yə toxundu. Əlimi üzərində gəzdiren-
də içimdən soyuq bir gizli keçdi. Bü-
tün içimi heyacan sardı. Bu, fanar id! Balaca el fanarı! Tez götürüb cibimə
qoyдум. Nə edəcəyimi bilmədim. Otaqda var-gəl etməyə başladım. Yox, otaya sığmirdim. Eyyvana çıx-
dım. Böyük Şəhər sakit bir qaranlıqda
uyuyurdur. *Hava elə xoş id! K! Dərin-
dən nəfəs aldım. İçim sərində! Əlimi
cibimə salıb fanar çıxarddım. Düyü-
məsinə toxunan kimi nazik işq şımağı
qaranlığı doğradı. İşqi üzbez bina-
nın pəncərələrinə saldım. Az sonra o
pəncərələrdən bir neçəsi açıldı.
Adamlar heyrətə bizim eyvana san-
baxırdılar. Sonra eyvannı qapısı
açıldı. Arvadım və səkkiz yaşılı oğlum
hayacanla eyvana atıldılar. İşqi onla-
nn üzünə saldım. Arvadımın üz cizgi-
lərini unutmuşdum artıq. Onun gözlə-
rində qorxu və heyrat gördüm. Oğlum!
Nə yarasılı oğlum varmış! Üzünü ilk
dəfə gördüm. Əlimi onun üzünə to-
xundurmak istədim. Diksindi. Geriyə
addım atdı. Gözlərində soyuq bir ifa-
da vardi.*

- Ata, mən Əsgərhanaya zəng et-
dim, indi gələcəkər...

Zahir Əzəmət

Səhifəni hazırladı: Emil Rasimoğlu